

Ζώρζ Σαρή «Η Νινέτ»

- Ξύπνησες, κόρη μου;
- Καλημέρα, μανούλα.
- Κοιμήθηκες καλά;
- Όχι. Έμεινα ξύπνια επειδή είδα εφιάλτη.
- Εμ... Τότε... Άκουσες και την συζήτησή μου με τον θείο Προσπέρ;
- Ναι, μαμά. Και πως είμαι η αδυναμία σου. Και πως είμαι η κόρη σου!
- Ωχ... Ακόμα θυμάσαι αυτά που σου είπε ο Κόλιας;
- Ναι! Τον πίστεψα.
- Τα είπε αυτά για πλάκα. Φυσικά και είσαι η κόρη μου. Δεν θα σε αντάλλαζα για τίποτα στον κόσμο! Είσαι το Νινετάκι μου.
- Χαίρομαι που έχω μια απίθανη μητέρα σαν εσένα, μαμά.
- Μαμά...
- Ναι, Νινέτ;
- Θα μου λείψεις. Να ξέρεις πως θα σε αγαπάω και θα σου στέλνω γράμματα κάθε μέρα.
- Εγώ σε αγαπάω περισσότερο.
- Όχι, εγώ.

(Η Έμμα κλαίει)

- Μαμά, μην κλαίς. Όλα θα πάνε καλά. Εξάλλου, θα έρχεσαι και θα με επισκέπτεσαι, έτσι;
- Δεν κλαίω. Κάτι μπήκε στο μάτι μου. Και φυσικά και θα σε επισκέπτομαι. Όσο πιο συχνά μπορώ.

(Αγκαλιάζονται και κλαίνε μαζί)

(Μερικά λεπτά μετά, η Νινέτ ετοιμάζεται για το οικοτροφείο. Η Έμμα χτενίζει τα μαλλιά της Νινέτ και θυμάται τις σχολικές της μέρες στο οικοτροφείο. Την πρώτη μέρα. Τότε που η μαμά της την χτενίζει. Τότε που έκλαιγε που δεν θα δει την οικογένειά της. Πέρασε ο χρόνος και δεν κατάλαβε πως φτάσανε στο Παρίσι.)

- Μαμά, φτάσαμε.

- Ναι, Νινετάκι μου.

(Καθώς βγαίνουνε, η Έμμα έδωσε στην Νινέτ την βαλίτσα της.)

- Ευχαριστώ μαμά. Θα μου λείψεις.

- Εμένα περισσότερο.

(Ξεσπάνε σε κλάματα και αγκαλιάζονται.)

- Γεια, μαμά.

- Γεια σου, αγάπη μου.

(Η Έμμα βλέπει την Νινέτ να πηγαίνει στο οικοτροφείο. Τότε θυμήθηκε την μέρα που γεννούσε την Νινέτ. Στο κρεβάτι στην Κωνσταντινούπολη. Και τώρα... Που πάει στο ίδιο οικοτροφείο που πήγαινε και η ίδια όταν ήταν στην ηλικία της.)

- Ποτέ μεγάλωσε τόσο; Τι θα κάνω χωρίς το Νινετάκι μου;

(* Ξεφυσάει*)

Δήμητρα Σουλτανίδου Α4